Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
YVES'A BOTA
przedstawiona w dniu 1 lutego 2017 r.[1]

Sprawy połączone C-361/15 P i C-405/15 P

Easy Sanitary Solutions BV (C-361/15 P),
Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (C-405/15 P)
przeciwko

Group Nivelles NV

Odwołania – Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru – Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający odwodnienie prysznicowe – Wcześniejszy wzór – Ocena nowości i indywidualnego charakteru spornego wzoru – Ciężar dowodu spoczywający na wnoszącym o unieważnienie prawa do wzoru – Wymogi związane z odtworzeniem wcześniejszego wzoru – Brzmienie i zakres art. 3 rozporządzenia nr 6/2002 – Kompetencje przypisane EUIPO w zakresie postępowania dowodowego – Artykuł 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 – Ograniczenia sprawowanej przez Sąd kontroli zgodności z prawem – Artykuł 61 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 – Bezwzględna przeszkoda procesowa

I – Wprowadzenie

1. Rozpatrywane sprawy powinny umożliwić Trybunałowi uściślenie zakresu pojęć i zasad o podstawowym znaczeniu dla stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych[2].

2. W szczególności Trybunał powinien przypomnieć o ratio legis tego rozporządzenia oraz o kompetencjach, jakie należy – lub nie – przypisać instancjom Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) w ramach rozpatrywania wniosku o unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru wspólnotowego.

3. Spór ten został zapoczątkowany złożonym przez I-Drain BVBA, obecnie Group Nivelles NV[3], wnioskiem o unieważnienie prawa do zarejestrowanego wzoru, którego właścicielem jest spółka Easy Sanitary Solutions BV[4], przedstawiającego zgodnie z tą rejestracją „odwodnienie prysznicowe". Na poparcie wniosku o unieważnienie złożonego do Wydziału Unieważnień EUIPO Group Nivelles podniosła, że wzór ten jest pozbawiony nowości i indywidualnego charakteru, powołując się na istnienie i udostępnienie publiczne wcześniejszego wzoru. Trudności, jakie towarzyszyły rozpatrywaniu

1 Język oryginału: francuski.

2 Dz.U. 2002, L 3, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2015, L 7, s. 5. Rozporządzenie to zostało zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1891/2006 z dnia 18 grudnia 2006 r. (Dz.U. 2006, L 386, s. 14).

3 I-Drain została w międzyczasie przejęta przez Group Nivelles.

4 Zwana dalej „ESS".

tego wniosku o unieważnienie, są związane z błędami popełnionymi zarówno przez wnoszącego o unieważnienie, który nie przedstawił należycie stanu sztuki wzorniczej, jak też przez Wydział Unieważnień i Trzecią Izbę Odwoławczą EUIPO, które nie potrafiły przeprowadzić prawidłowego porównania spornych wzorów.

4. Wyrokiem z dnia 13 maja 2015 r., Group Nivelles/OHIM– Easy Sanitary Solutions (Odpływ liniowy prysznica)[5] Sąd stwierdził więc nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2012 r.[6].

5. W swoich odwołaniach EUIPO i ESS wnoszą, odpowiednio, o uchylenie i częściowe uchylenie tego wyroku.

6. W niniejszej opinii zaproponuję w pierwszej kolejności, aby Trybunał wziął pod uwagę z urzędu brak właściwości Sądu. Uważam bowiem, że w ramach badania podniesionego przez ESS zarzutu wzajemnego Sąd wykroczył poza granice kontroli zgodności z prawem, którą sprawuje na podstawie art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, tak że według mnie zaskarżony wyrok powinien w konsekwencji zostać częściowo uchylony.

7. W drugiej kolejności zaproponuję, aby Trybunał oddalił odwołanie wniesione przez EUIPO w sprawie C-405/15 P.

8. Po pierwsze, przedstawię powody, dla których według mnie w pkt 77–79 zaskarżonego wyroku Sąd rzeczywiście naruszył prawo, wymagając od EUIPO, aby ten rekonstruował wcześniejszy wzór, łącząc różne jego elementy przedstawione w różnych wydrukach z katalogów załączonych do wniosku o unieważnienie. Wyjaśnię, że obowiązek taki, jako że wykracza poza brzmienie i zakres art. 3 rozporządzenia nr 6/2002, nie może wpisywać się w ramy oceny nowości wzoru w rozumieniu art. 5 tego rozporządzenia ani należeć jako taki do kompetencji przypisanych instancjom EUIPO w art. 63 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

9. Po drugie, przedstawię jednak powody, dla których stwierdzenie to nie może skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.

10. W końcu, w trzeciej kolejności, zaproponuję, aby Trybunał oddalił odwołanie wniesione przez ESS.

II – Ramy prawne Unii

A – Rozporządzenie nr 6/2002

11. Zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002 „wzór” oznacza postać całego lub części produktu, wynikającą w szczególności z cech linii, konturów, kolorystyki, kształtu, tekstury lub materiałów samego produktu lub jego ornamentacji.

12. W myśl art. 4 ust. 1 tego rozporządzenia ochrona wzoru jako wzoru wspólnotowego jest uzależniona od nowości i indywidualnego charakteru wspomnianego wzoru.

5 T-15/13, EU:T:2015:281, zwany dalej „zaskarżonym wyrokiem”.

6 Sprawa R 2004/2010-3, dotycząca postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru pomiędzy I-Drain BVBA a ESS.

13. Zgodnie z art. 4 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia wzór stosowany lub zawarty w produkcie, który stanowi część składową produktu złożonego, jest uważany za nowy i posiada indywidualny charakter, jedynie jeżeli część składowa włączona do produktu złożonego pozostaje widoczna podczas zwykłego używania tego produktu i w stopniu, w jakim te widoczne cechy części składowej spełniają wymogi co do nowości i indywidualnego charakteru.

14. Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. b) rzeczonego rozporządzenia zarejestrowany wzór wspólnotowy uważa się za nowy, jeśli żaden identyczny wzór nie został udostępniony publicznie przed datą zgłoszenia do rejestracji wzoru, o którego ochronę się wnosi, lub, jeśli wystąpiono o pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

15. Artykuł 5 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 uściśla ponadto, że wzory uważa się za identyczne, jeżeli ich cechy różnią się jedynie nieistotnymi szczegółami.

16. Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia uznaje się, że zarejestrowany wzór wspólnotowy posiada indywidualny charakter, jeśli całościowe wrażenie, jakie wywołuje na poinformowanym użytkowniku, różni się od wrażenia, jakie wywiera na tym użytkowniku wzór, który został udostępniony publicznie przed datą dokonania zgłoszenia wzoru do rejestracji lub, jeśli wniesiono o pierwszeństwo, przed datą pierwszeństwa.

17. Zgodnie z art. 7 ust. 1 rzeczonego rozporządzenia do celów stosowania art. 5 ust. 1 lit. b) i art. 6 ust. 1 lit. b) tegoż rozporządzenia uważa się, że wzór został udostępniony publicznie, jeżeli został opublikowany po zarejestrowaniu lub w inny sposób lub wystawiony, wykorzystany w handlu lub w inny sposób ujawniony przed datą pierwszego publicznego udostępnienia wzoru, o którego ochronę się wnosi, z wyjątkiem przypadków, gdy wydarzenia te nie mogły stać się dostatecznie znane podczas zwykłego toku prowadzenia spraw środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży, działającym w Unii Europejskiej.

18. Artykuł 10 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, zatytułowany „Zakres ochrony”, stanowi, że zakres ochrony przyznany na zasadach wzoru wspólnotowego obejmuje każdy wzór, który nie wywołuje u poinformowanego użytkownika innego ogólnego wrażenia.

19. Zgodnie z art. 25 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia wzór wspólnotowy może zostać unieważniony, gdy nie spełnia wymogów art. 4–9 wspomnianego rozporządzenia.

20. W ramach tytułu VII, pod nagłówkiem „Odwołania”, art. 61 ust. 2 omawianego rozporządzenia stanowi, że „[s]karga [do Trybunału Sprawiedliwości] może być wniesiona ze względu na brak właściwości, naruszenie istotnego wymogu proceduralnego, naruszenie traktatu, niniejszego rozporządzenia lub związanej z jego [ich] stosowaniem reguły prawnej lub nadużycie władzy”.

21. W tytule VIII, pod nagłówkiem „Postępowanie przed Urzędem”, art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 wskazuje ponadto, że „[w] toku postępowania przed Urzędem bada on stan faktyczny z urzędu. Jednakże w trakcie postępowania dotyczącego unieważnienia badania Urzędu ograniczone są do okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony”.

22. W myśl art. 65 ust. 1 tego rozporządzenia w postępowaniu przed EUIPO dopuszczalne są w szczególności następujące środki dowodowe: przesłuchanie stron i świadków, żądanie przedstawienia informacji, jak również dokumentów i dowodów rzeczowych, a także zasięgnięcie opinii biegłych.

B – Rozporządzenie nr 2245/2002

23. Wreszcie rozporządzenie Komisji (WE) nr 2245/2002 z dnia 21 października 2002 r. wykonujące rozporządzenie nr 6/2002[7] w art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) i (vi) przewiduje, co następuje:

„1. Wniosek do Urzędu o unieważnienie, na podstawie art. 52 rozporządzenia […] nr 6/2002, zawiera:

[…]

b) w odniesieniu do podstaw, na których oparty jest wniosek:

[…]

(v) jeżeli podstawą unieważnienia jest to, że zarejestrowany wzór wspólnotowy nie spełnia wymagań określonych w art. 5 lub 6 rozporządzenia […] nr 6/2002 – wskazanie i przedstawienie wcześniejszych wzorów, które mogłyby stanowić przeszkodę dla uznania nowości lub indywidualnego charakteru zarejestrowanego wzoru wspólnotowego, jak również dokumenty dowodzące istnienia tych wcześniejszych wzorów;

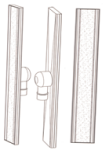
(vi) wskazanie stanu faktycznego, dowodów i argumentów, przedstawionych na poparcie tych podstaw;

[…]”.

III – Okoliczności powstania sporu

24. ESS jest właścicielem wzoru wspólnotowego zarejestrowanego pod numerem 000107834-0025, zgłoszonego w dniu 28 listopada 2003 r. (zwanego dalej „spornym wzorem”).

25. Sporny wzór wygląda następująco:

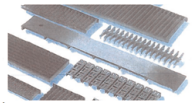

26. Zgodnie ze zgłoszeniem wzór ten przedstawia „odwodnienie prysznicowe (shower drain)”.

27. W dniu 3 września 2009 r. skarżąca, I-Drain, złożyła do EUIPO wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002. We wniosku o unieważnienie skarżąca podniosła, że sporny wzór nie spełnia wymogów określonych w art. 4–9 rozporządzenia nr 6/2002, ponieważ widoczna podczas zwykłego używania część tego wzoru, to jest nieperforowane przykrycie, jest pozbawiona nowości i nie wykazuje indywidualnego charakteru.

7 Dz.U. 2002, L 341, s. 28; sprostowanie Dz.U. 2008, L 171, s. 65 (zwane dalej „rozporządzeniem wykonawczym”).

28. Na poparcie wniosku o unieważnienie oraz w celu wykazania istnienia i publicznego udostępnienia wcześniejszego identycznego wzoru skarżąca przedstawiła wydruki z katalogów produktów przedsiębiorstwa Blücher z 1998 r. i z 2000 r.[8], w których znajdowała się następująca ilustracja (zwana dalej „wcześniejszym wzorem"):

29. Decyzją z dnia 23 września 2010 r. Wydział Unieważnień EUIPO uwzględnił wniosek o unieważnienie prawa do spornego wzoru na podstawie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002, uznając, że sporny wzór jest pozbawiony nowości w rozumieniu art. 5 tego rozporządzenia.

30. Wydział Unieważnień wyszedł z założenia, że po montażu jedynym widocznym elementem spornego wzoru jest jego przykrycie. Wydział ten uznał więc, że jest ono identyczne z przykryciem ukazanym pośrodku ilustracji przedstawionej w pkt 28 powyżej, i uwzględnił wniosek o unieważnienie wyłącznie na tej podstawie.

31. W dniu 15 października 2010 r. ESS, na podstawie art. 55–60 rozporządzenia nr 6/2002, wniosła odwołanie od decyzji Wydziału Unieważnień.

32. W toku tego postępowania strony przedstawiły nowe okoliczności faktyczne i dowody na poparcie swoich twierdzeń, dopuszczone przez Trzecią Izbę Odwoławczą EUIPO.

33. Decyzją z dnia 4 października 2012 r. (zwaną dalej „sporną decyzją") Izba ta uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień.

34. W przeciwieństwie do Wydziału Unieważnień Trzecia Izba Odwoławcza uznała, że sporny wzór składa się nie tylko z przykrycia o prostokątnym kształcie, lecz również z rowków bocznych oraz z powierzchni zewnętrznych odwodnienia prysznicowego. Izba ta porównała więc ów wzór z wcześniejszym wzorem, który jej zdaniem stanowił „bardzo proste i prostokątne odwodnienie prysznicowe, składające się z przykrycia z otworem"[9].

35. Na tej podstawie Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO uznała, że sporny wzór ma charakter nowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002, ponieważ nie jest identyczny ze wzorem wcześniejszym, skoro pomiędzy tymi dwoma wzorami istnieją „łatwo dostrzegalne" różnice, które „nie są minimalne ani trudne do oceny w sposób obiektywny"[10].

36. W konsekwencji Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO przekazała sprawę ponownie Wydziałowi Unieważnień.

IV – Postępowanie przed Sądem

A – Argumenty stron

37. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 7 stycznia 2013 r. Group Nivelles wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

8 Zwanych dalej „katalogami Blücher".

9 Punkt 31 spornej decyzji.

10 Punkt 32 spornej decyzji.

38. Na poparcie skargi Group Nivelles podniosła tylko jeden zarzut, dotyczący błędu popełnionego przez Trzecią Izbę Odwoławczą EUIPO w trakcie porównywania spornego wzoru z wcześniejszym wzorem, który został przywołany przez Group Nivelles na poparcie wniosku o unieważnienie. Zdaniem Group Nivelles błąd ten doprowadził Trzecią Izbę Odwoławczą EUIPO do błędnego wniosku, jakoby sporny wzór był nowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002. W tym celu Group Nivelles przedstawiła nowy dokument mający wykazać brak nowości spornego wzoru. Skarżąca wniosła również do Sądu o zmianę spornej decyzji.

39. W odpowiedzi na skargę złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 15 lipca 2013 r. ESS domagała się stwierdzenia nieważności spornej decyzji z innego względu niż względy wskazane przez Group Nivelles w skardze o stwierdzenie nieważności. ESS podniosła bowiem, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO w pkt 31 spornej decyzji, po pierwsze, zupełnie nie wzięła pod uwagę argumentów tej spółki mających na celu wykazanie, że użytek przemysłowy, do jakiego przeznaczony jest produkt, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór, odróżnia ten wzór od spornego wzoru, a po drugie, nie uzasadniła należycie swojej decyzji w tym zakresie[11]. W konsekwencji ESS podniosła, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO nie zidentyfikowała należycie wcześniejszego wzoru, co wpłynęło na ocenę zasadności wniosku o unieważnienie.

B – Zaskarżony wyrok

40. Zaskarżony wyrok składa się z trzech części.

41. W jego pierwszej części, obejmującej pkt 15–35 wyroku, Sąd zbadał kwestie dopuszczalności podniesione przez ESS i EUIPO. Rozważania te nie zostały podważone w ramach rozpatrywanych odwołań.

42. W drugiej części wspomnianego wyroku, która obejmuje pkt 36–92, Sąd zbadał obydwa żądania podniesione przez Group Nivelles w ramach skargi o stwierdzenie nieważności.

43. W pierwszej kolejności (pkt 36–88 zaskarżonego wyroku) Sąd uwzględnił jedyny zarzut podniesiony przez Group Nivelles.

44. Najpierw w pkt 59–70 tego wyroku Sąd orzekł, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO rzeczywiście popełniła błąd w ramach oceny nowości spornego wzoru, porównując wszystkie widoczne cechy tego wzoru z tylko jednym elementem wcześniejszego wzoru i nie wyciągając w rezultacie w spornej decyzji odpowiednich konsekwencji z błędu, którego popełnienie przez Wydział Sprzeciwów stwierdziła. Rozważania ta nie zostały podważone w ramach rozpatrywanych odwołań.

45. Sąd przeprowadził następnie w pkt 71–86 wspomnianego wyroku analizę różnych argumentów podniesionych przez EUIPO i ESS w celu sprawdzenia, czy argumenty te podważają tę ocenę. Sąd oddalił wówczas wszystkie te argumenty i to przy tej okazji nałożył na EUIPO nowy obowiązek, który EUIPO kwestionuje w ramach swojego odwołania. W następstwie tej analizy Sąd uznał jedyny zarzut podniesiony przez Group Nivelles w ramach skargi i uwzględnił żądanie stwierdzenia nieważności sformułowane przez tę spółkę.

46. W drugiej kolejności (pkt 89–92 zaskarżonego wyroku) Sąd oddalił przedstawione przez Group Nivelles żądanie zmiany spornej decyzji, orzekając, że nie może w miejsce instancji EUIPO przeprowadzić kompletnego badania nowości spornego wzoru.

11 ESS przedstawiła tezę, zgodnie z którą wcześniejszy wzór przywołany przez Group Nivelles, w tym ten zawarty w katalogach Blücher, nie może podać w wątpliwość nowości ani indywidualnego charakteru spornego wzoru, ponieważ dotyczy odmiennych produktów, a mianowicie odpływów liniowych przeznaczonych do użytku przemysłowego.

47. W trzeciej i ostatniej części zaskarżonego wyroku, która obejmuje pkt 93–139, Sąd zbadał podniesiony przez ESS zarzut wzajemny dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia. Stwierdziwszy w pkt 100 wspomnianego wyroku, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO wystarczająco uzasadniła swoją decyzję, Sąd przystąpił do badania w pkt 102–133 wyroku, czy identyfikacja określonego produktu, w którym jest zawarty wcześniejszy wzór przywołany na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, jest istotnym kryterium do celów oceny nowości spornego wzoru.

48. Po przeprowadzeniu tej analizy Sąd stwierdził, że kryterium to jest istotne dla oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru. W następstwie tego orzekł on, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO błędnie zakwalifikowała produkt ukazany pośrodku ilustracji załączonej do wniosku o unieważnienie jako „odwodnienie prysznicowe", i uwzględnił przedstawione przez ESS żądanie stwierdzenia nieważności decyzji.

49. W zaskarżonym wyroku Sąd uwzględnił więc zarówno jedyny zarzut Group Nivelles, jak i zarzut wzajemny ESS, i w konsekwencji stwierdził nieważność spornej decyzji. Sąd oddalił natomiast żądanie Group Nivelles mające na celu zmianę tej decyzji.

V – Żądania stron i postępowanie przed Trybunałem

50. W odwołaniu w sprawie C-405/15 P EUIPO wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz o obciążenie Group Nivelles i ESS poniesionymi przez siebie kosztami.

51. ESS wnosi do Trybunału o uwzględnienie odwołania w odniesieniu do dwóch pierwszych zarzutów EUIPO oraz o obciążenie Group Nivelles kosztami poniesionymi przez EUIPO. Spółka ta wnosi również do Trybunału o oddalenie odwołania w odniesieniu do trzeciego zarzutu EUIPO oraz o obciążenie EUIPO kosztami poniesionymi przez siebie w związku z tym zarzutem.

52. Group Nivelles wnosi natomiast do Trybunału o oddalenie tego odwołania oraz o obciążenie EUIPO poniesionymi przez siebie kosztami.

53. Zjednoczone Królestwo, które postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 20 stycznia 2016 r. zostało dopuszczone do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania EUIPO, wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku, wnosząc jednocześnie o obciążenie go jego własnymi kosztami.

54. W odwołaniu w sprawie C-361/15 P ESS wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oraz o obciążenie strony przegrywającej kosztami postępowania.

55. EUIPO i Group Nivelles wnoszą do Trybunału o oddalenie tego odwołania i obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami poniesionymi przez każde z nich.

56. Postanowieniem prezesa Trybunału z dnia 8 czerwca 2016 r. sprawy C-361/15 P i C-405/15 P zostały połączone do łącznego rozpoznania w ramach ustnego etapu postępowania i do wydania wyroku.

VI – Uwagi wstępne

57. Proponuję, aby Trybunał w ramach rozpatrywanych odwołań wziął pod uwagę z urzędu okoliczność, która według mnie stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, mianowicie przekroczenie przez Sąd granic sprawowanej przezeń kontroli zgodności z prawem określonej w art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002.

58. Uważam bowiem, z powodów, które przedstawię, że Sąd przekroczył uprawnienia nadane mu w ramach kontroli zgodności z prawem spornej decyzji.

59. Naruszenie norm kompetencyjnych stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego i jako takie powinno być rozpatrywane jako bezwzględna przeszkoda procesowa, którą należy wziąć pod uwagę z urzędu [12]. Normy te mają bowiem na celu zagwarantowanie podstawowej wartości porządku prawnego Unii, a mianowicie równowagi instytucjonalnej, która leży u podstaw zasady podziału kompetencji pomiędzy EUIPO a Sądem, wyrażonej przez prawodawcę w art. 61 rozporządzenia nr 6/2002. Ponadto normy te są w sposób oczywisty ustanowione w interesie ogólnym.

60. Trybunał, którego rolą jest zapewnienie przestrzegania prawa, ma więc obowiązek zagwarantować, aby Sąd rozpoznający skargę o stwierdzenie nieważności nie wykraczał poza kompetencje, które zostały mu przypisane przez prawodawcę w ramach skarg wnoszonych na decyzje izb odwoławczych EUIPO.

61. W swoim orzecznictwie Trybunał zresztą wielokrotnie potwierdził, że brak właściwości instytucji przyjmującej zaskarżony akt stanowi bezwzględną przeszkodę procesową, która może lub nawet powinna być rozpatrzona z urzędu przez sąd Unii, nawet jeżeli żadna ze stron tego nie zażądała [13].

62. W niniejszym przypadku, zwracam uwagę, że strony zostały wezwane do przedstawienia swoich uwag w tym względzie.

63. Według mnie nie ma więc żadnych przeszkód, aby Trybunał zbadał z urzędu kwestię stanowiącą według mnie bezwzględną przeszkodę procesową.

VII – W przedmiocie bezwzględnej przeszkody procesowej dotyczącej przekroczenia przez Sąd granic sprawowanej przezeń kontroli zgodności z prawem w ramach badania zarzutu wzajemnego podniesionego przez ESS

64. W myśl art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 skarga na decyzje izb odwoławczych EUIPO może być wniesiona do Sądu ze względu na naruszenie traktatu, tego rozporządzenia lub związanej z ich stosowaniem reguły prawnej.

65. Zgodnie z orzecznictwem z przepisu tego wynika, że Sąd może stwierdzić nieważność lub dokonać zmiany decyzji będącej przedmiotem skargi wyłącznie wówczas, kiedy w momencie jej wydania miała do niej zastosowanie jedna z podstaw stwierdzenia nieważności lub dokonania zmiany, o których mowa w art. 61 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia [14]. Z powyższego wynika, że przyznana Sądowi kompetencja o charakterze reformatoryjnym nie skutkuje przyznaniem mu uprawnienia do zastąpienia własną oceną oceny dokonanej przez izbę odwoławczą EUIPO, a tym bardziej do dokonania oceny, w przedmiocie której rzeczona izba odwoławcza nie przedstawiła jeszcze swojego stanowiska [15].

12 Brak kompetencji autora zaskarżonego aktu powinien zgodnie z orzecznictwem być podnoszony z urzędu przez sądy wspólnotowe. Zobacz podobnie wyroki: z dnia 10 maja 1960 r., Niemcy/Wysoka Władza (19/58, EU:C:1960:19, s. 488); z dnia 30 września 1982 r., Amylum/Rada (108/81, EU:C:1982:322, pkt 28); z dnia 13 lipca 2000 r., Salzgitter/Komisja (C-210/98 P, EU:C:2000:397, pkt 56, 57); z dnia 27 lutego 1992 r., BASF i in./Komisja (T-79/89, od T-84/89 do T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 i T-104/89, EU:T:1992:26, pkt 31); z dnia 24 września 1996 r., Marx Esser i del Amo Martinez/Parlament (T-182/94, EU:T:1996:130, pkt 44); z dnia 28 stycznia 2003 r., Laboratoires Servier/Komisja (T-147/00, EU:T:2003:17, pkt 45); z dnia 21 września 2005 r., Kadi/Rada i Komisja (T-315/01, EU:T:2005:332, pkt 61).

13 Wyrok z dnia 13 lipca 2000 r., Salzgitter/Komisja (C-210/98 P, EU:C:2000:397, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo); a także postanowienie z dnia 13 kwietnia 2011 r., Planet/Komisja (T-320/09, EU:T:2011:172, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).

14 Zobacz analogicznie wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, pkt 71).

15 Wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, pkt 72).

66. W ramach zaś analizy zarzutu wzajemnego podniesionego przez ESS, w szczególności w pkt 112–133 zaskarżonego wyroku, Sąd podjął się badania, czy użytek, do którego przeznaczony jest produkt, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór powołany na poparcie wniosku o unieważnienie, jest rzeczywiście czynnikiem istotnym dla oceny nowości lub indywidualnego charakteru spornego wzoru, która to kwestia nie została poruszona przez Trzecią Izbę Odwoławczą EUIPO w spornej decyzji.

67. Prawdą jest, że w niniejszej sprawie strony roztrząsały tę kwestię przed instancjami EUIPO [16]. Wydział Unieważnień w pkt 20 swojej decyzji oddalił ten argument, wyjaśniając, że użytek, do którego przeznaczony jest produkt, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór, nie jest czynnikiem istotnym dla porównania rozpatrywanych wzorów, ponieważ nie jest to czynnik związany z postacią produktu.

68. Poza tym ESS przed Sądem ponownie broniła twierdzenia, że użytek przemysłowy, do którego przeznaczony jest produkt, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór, ma wpływ na ocenę zasadności wniosku o unieważnienie [17].

69. Jednakże, jak wyraźnie zaznaczył Sąd w pkt 111 zaskarżonego wyroku, Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO „nie zajęła w [spornej] decyzji stanowiska” w tej kwestii.

70. W konsekwencji, podejmując się analizy art. 5–7 rozporządzenia nr 6/2002 w świetle roztrząsanych argumentów i dowodów przedstawionych przed Trzecią Izbą Odwoławczą EUIPO w miejsce tej Izby, Sąd zmienił sporną decyzję, nie stwierdziwszy uprzednio, że zachodziła w przypadku tej decyzji jedna z przesłanek nieważności wyszczególnionych w art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, a w szczególności że była ona obarczona brakiem uzasadnienia.

71. Ocena Sądu zawiera w tym względzie istotne sprzeczności.

72. ESS zarzucała bowiem Trzeciej Izbie Odwoławczej EUIPO właśnie to, że ta nie uzasadniła swojej decyzji i nie wzięła pod uwagę przedstawionych przez tę spółkę argumentów dotyczących istotności użytku, do którego przeznaczony jest produkt, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór, dla oceny nowości spornego wzoru, przez co decyzja ta stała się niezrozumiała [18].

73. Sąd zaś zdecydowanie oddalił zarzut dotyczący braku uzasadnienia spornej decyzji, orzekając w pkt 100 zaskarżonego wyroku, że sporna decyzja „zawiera w tym względzie wystarczające uzasadnienie, ponieważ w pkt 31 tej decyzji wskazano, że chodzi o »odwodnienie prysznicowe«”.

74. W następnych punktach natomiast, to znaczy w pkt 101–133 tego wyroku, Sąd przeprowadza nie tylko szczegółową analizę istotności tego czynnika w świetle roztrząsanych argumentów i dowodów przedstawionych przez strony w toku postępowania, a więc stawia się w miejscu Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO, lecz także stwierdza istotność tego czynnika dla oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru.

75. Powyższa sprzeczność w dokonanej przez Sąd analizie wynika niewątpliwie z niedostatecznego uzasadnienia spornej decyzji, z którego Sąd nie wyciągnął konsekwencji.

76. Według mnie Sąd powinien poprzestać na stwierdzeniu braku uzasadnienia spornej decyzji i nie przesądzać, jakiej oceny argumentów roztrząsanych przed nią przez strony winna dokonać Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO [19].

16 Zobacz pkt 104–111 zaskarżonego wyroku.

17 Zobacz pkt 93–96 i 101 zaskarżonego wyroku.

18 Zobacz pkt 93 i 96 zaskarżonego wyroku.

19 Takie podejście Sąd przyjął zresztą podczas badania żądań Group Nivelles dotyczących zmiany decyzji (pkt 91 zaskarżonego wyroku).

77. Rolą Sądu jest bowiem upewnienie się, że decyzje wydane przez izby odwoławcze EUIPO są uzasadnione zgodnie z art. 62 rozporządzenia nr 6/2002, ponieważ obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, jak bardzo trafnie zauważył Sąd w pkt 98 zaskarżonego wyroku. Trybunał, który stanowi ostatni szczebel kontroli, powinien mieć dzięki temu możność poznania sposobu, w jaki izba odwoławcza EUIPO oceniła podniesione przez strony argumenty, oraz przyczyn uzasadniających ewentualnie oddalenie tych argumentów.

78. W niniejszej sprawie, chociaż znajdujemy się na trzecim i ostatnim szczeblu postępowania odwoławczego [20], należy stwierdzić, że nadal nie są nam znane przyczyny, dla których Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO oddaliła podniesione przez strony argumenty odnoszące się do istotności użytku, do którego przeznaczony jest produkt, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór, dla oceny nowości wzoru.

79. Z uwagi na brak precyzji sformułowań spornej decyzji Sąd nie mógł więc przeprowadzić takiej analizy bez uprzedniego stwierdzenia nieważności tej decyzji z powodu braku uzasadnienia.

80. Dokonując przedstawionej w pkt 112–133 analizy w miejsce Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO, Sąd wyszedł więc moim zdaniem poza granice kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych EUIPO przewidzianej w art. 61 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002, przekraczając w ten sposób swoje kompetencje w ramach badania zarzutu wzajemnego podniesionego przed Sądem przez ESS.

81. Uważam w konsekwencji, że należy częściowo uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim Sąd w pkt 112–133 tego wyroku ocenił, czy identyfikacja produktu, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór, jest czynnikiem istotnym dla oceny nowości lub indywidualnego charakteru spornego wzoru [21].

82. W tych okolicznościach proponuję, aby Trybunał nie badał trzeciego zarzutu odwołania wniesionego przez EUIPO (C-405/15 P) ani też pierwszego zarzutu odwołania wniesionego przez ESS (C-361/15 P), ponieważ zarzuty te są skierowane przeciwko ocenie, której dokonał Sąd w pkt 112–133 zaskarżonego wyroku.

VIII – W przedmiocie odwołania wniesionego przez EUIPO w sprawie C-405/15 P

83. Na poparcie odwołania EUIPO podnosi trzy zarzuty.

84. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 i odnosi się do kwestii ciężaru dowodu oraz postępowania dowodowego w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do zarejestrowanego wzoru.

85. Zarzuty drugi dotyczy natomiast naruszenia przez Sąd art. 5 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 25 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, jako że EUIPO kwestionuje dokonane przez Sąd oceny dotyczące trybu badania odnoszącego się do nowości spornego wzoru.

86. Chociaż argumenty przytoczone przez EUIPO na poparcie tych dwóch zarzutów opierają się na różnych przepisach prawa, pokrywają się one i odnoszą do punktów wyroku wymagających wspólnego odczytania i interpretacji. W konsekwencji zbadam te dwa zarzuty łącznie.

20 Decyzja Wydziału Unieważnień była przedmiotem pierwszego odwołania wniesionego do Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO, decyzja wydana przez tę Izbę została zaskarżona do Sądu, którego wyrok jest dzisiaj przedmiotem odwołania.

21 W swoim orzecznictwie Trybunał ograniczył zakres sprawowanej przez Sąd kontroli decyzji izby odwoławczej EUIPO w przedmiocie wzorów przemysłowych do badania oczywistych błędów w ocenie, w sytuacji gdy od izby odwoławczej wymaga się przeprowadzania wysoce technicznych ocen, uzasadniających przyznanie jej pewnego zakresu swobody [wyrok z dnia 18 października 2012 r., Neuman i Galdeano del Sel/Baena Grup (C-101/11 P i C-102/11 P, EU:C:2012:641, pkt 41, 42 i przytoczone tam orzecznictwo)].

87. Wreszcie zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 6 i 7 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 25 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, jako że EUIPO kwestionuje tym razem przyjęte przez Sąd rozumowanie co do istotności identyfikacji produktu, w którym zastosowano lub zawarto wcześniejszy wzór, dla celów oceny indywidualnego charakteru spornego wzoru.

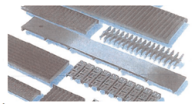
88. Jako że zarzut ten jest skierowany przeciwko podstawom uzasadnienia, których uchylenie proponuję ze względu na wykrocznie przez Sąd poza granice kontroli sądowej, zaproponuję, aby Trybunał go nie badał.

A – W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, i zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia przez Sąd art. 5 tego rozporządzenia, odnoszącego się do nowości wzoru wspólnotowego, w związku z art. 25 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia

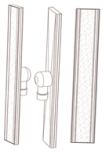
89. Przed rozpoczęciem analizy tych zarzutów należy zauważyć, że spór rozpoznawany tu przez Trybunał bierze swój początek w nieprawidłowej identyfikacji wcześniejszego wzoru, powołanego w ramach wniosku o unieważnienie, ponieważ Group Nivelles [22] nie przedstawiła przed instancjami EUIPO żadnego rysunku przedstawiającego całość urządzenia do odprowadzania cieczy oferowanego przez przedsiębiorstwo Blücher.

90. Ważne jest zatem, by mieć na uwadze ramy, w których instancje EUIPO oceniły nowość spornego wzoru, oraz sposób, w jaki to uczyniły.

91. W ramach wniosku o unieważnienie skarżąca przedstawiła bowiem część wzoru, która w jej ocenie jest widoczna w trakcie normalnego używania, to znaczy przykrycie, przedstawione w katalogach Blücher następująco:

92. Wydział Unieważnień uznał, że jedynym widocznym elementem spornego wzoru po montażu jest jego przykrycie, przedstawione w następujący sposób:

93. Wydział ten uznał, że przykrycie to jest identyczne z przykryciem przedstawionym we wcześniejszym wzorze, i na tej podstawie uwzględnił wniosek o unieważnienie złożony przez I-Drain.

94. Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO uznała natomiast, że i inne elementy przedstawionego w spornym wzorze odwodnienia prysznicowego pozostają widoczne po montażu. Przeprowadziła ona zatem porównanie spornego wzoru, na który składa się przykrycie o prostokątnym kształcie, lecz także rowki boczne oraz powierzchnie zewnętrzne odwodnienia prysznicowego, z samym tylko przykryciem przedstawionym we wcześniejszym wzorze, dochodząc w ten sposób do wniosku o braku identyczności między nimi, i uchyliła decyzję Wydziału Unieważnień.

22 Jak wynika z pkt 68 i 76 zaskarżonego wyroku, które nie są kwestionowane przez EUIPO, kompletny rysunek tego urządzenia został przedstawiony przez ESS w ramach jej uwag złożonych przed Wydziałem Unieważnień. Group Nivelles przedstawiła Sądowi ten rysunek dopiero w załączniku do skargi, dlatego został on słusznie uznany przez Sąd za dowód niedopuszczalny (zob. pkt 21–24 zaskarżonego wyroku).

95. Group Nivelles przedstawiła wtedy przed Sądem w załączniku A.9 do swojej skargi (numerowana s. 76 tego załącznika) nowy dokument, przedstawiający kompletny rysunek urządzenia do odprowadzania cieczy oferowanego przez przedsiębiorstwo Blücher. Sąd słusznie orzekł, że dokument ten nie może być dopuszczony.

96. W uwagach przedstawionych przed Sądem EUIPO podniosło wówczas, że Group Nivelles nie wykazała istnienia wzoru wcześniejszego niż sporny wzór, który posiadałby wszystkie cechy tego ostatniego.

97. W ramach badania tego argumentu Sąd orzekł zatem w pkt 77–79 zaskarżonego wyroku, co następuje:

„77 W każdym wypadku […], gdy wzór składa się z więcej niż jednej części składowej, należy uważać, iż został on udostępniony publicznie w rozumieniu art. 5 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, gdy udostępnione publicznie zostały wszystkie części składowe oraz gdy jasno wskazano, że te części składowe są przeznaczone do łączenia ze sobą, aby utworzyć określony produkt, co w efekcie umożliwia identyfikację kształtu i cech tego wzoru.

78 Innymi słowy nie można przyjąć, że wzór jest nowy w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002, gdy składa się on wyłącznie z kombinacji już udostępnionych publicznie wzorów, w odniesieniu do których wskazano już, iż są one przeznaczone do łącznego używania.

79 W niniejszym wypadku oznacza to, że w zakresie, w jakim – ze względów przedstawionych […] – z katalogów Blücher jasno wynika, że przykrycie ukazane pośrodku ilustracji zamieszczonej […] jest przeznaczone do połączenia z korytami i syfonami oferowanymi przez przedsiębiorstwo Blücher, również zawartymi w tych katalogach, w celu skonstruowania kompletnego urządzenia do odprowadzania cieczy, [EUIPO] musi, aby ocenić nowość spornego wzoru, porównać go w szczególności z odpływem cieczy składającym się z rozpatrywanego przykrycia połączonego z innymi elementami urządzenia do odprowadzania cieczy oferowanymi przez przedsiębiorstwo Blücher, i to mimo tego, że we wspomnianych katalogach nie przedstawiono żadnego rysunku takiej kombinacji”.

98. Na poparcie swojego zarzutu pierwszego EUIPO podnosi, że Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku naruszył art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, w szczególności zasady, które powinny regulować ciężar dowodu i postępowanie dowodowe w ramach postępowania w sprawie unieważnienia prawa do zarejestrowanego wzoru, wymagając, by EUIPO rekonstruował wcześniejszy wzór na podstawie różnych wydruków z katalogów załączonych do wniosku o unieważnienie.

99. Na poparcie swojego drugiego zarzutu EUIPO podnosi, że Sąd w pkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku naruszył normy, które powinny regulować ocenę nowości wzoru wspólnotowego, określone w art. 5 rozporządzenia nr 6/2002, nakładając na EUIPO obowiązek łączenia różnych części składowych wzoru odrębnie udostępnionych.

100. Wymagane jest łączne zbadanie tych zarzutów ze względu na to, że oba podnoszą kwestię zgodności z prawem tego obowiązku w odniesieniu do materialnych i proceduralnych przepisów rozporządzenia nr 6/2002.

101. Ponadto, jeśli zarzut pierwszy dotyczy zakwestionowania rozumowanie przyjętego przez Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku, a zarzut drugi zmierza do podważenia oceny dokonanej przez Sąd w pkt 77 i 78 tego wyroku, to punkty te powinny zostać zbadane łącznie.

102. Punkty 78 i 79 zaskarżonego wyroku powinny zostać odczytane i zinterpretowane w świetle zasady, którą Sąd wywodzi w pkt 77 tego wyroku. Wynika to bardzo jasno, po pierwsze, z wyrażenia „innymi słowy", zastosowanego przez Sąd na wstępie pkt 78 wspomnianego wyroku, a po drugie, ze zwrotu „w niniejszym wypadku oznacza to, że", zastosowanego w pkt 79 zaskarżonego wyroku, jako że Sąd wyciąga w ten sposób wniosek, w niniejszym przypadku z zasady, którą wywiódł wcześniej.

1. Argumentacja stron

a) W przedmiocie zarzutu pierwszego

103. EUIPO kwestionuje w istocie sposób, w jaki Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w odniesieniu do dowodów przedstawionych przez skarżącą na poparcie wniosku o unieważnienie, oraz wnioski, do jakich Sąd doszedł na podstawie tych dowodów w pkt 79 zaskarżonego wyroku w odniesieniu do obowiązków ciążących na EUIPO w ramach postępowania dowodowego dotyczącego dowodów przedstawionych przez wnoszącego o unieważnienie.

104. EUIPO podnosi, że Sąd naruszył art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, orzekając w pkt 74 i 79 zaskarżonego wyroku, że wcześniejszy wzór przywołany na poparcie wniosku o unieważnienie składa się nie tylko z przykrycia, które jest częścią wcześniejszego wzoru, lecz z całego urządzenia do odprowadzania cieczy.

105. W ten sposób Sąd wstąpił w rolę wnoszącego o unieważnienie, wskazując, który z wzorów przedstawionych w katalogach Blücher jest istotny dla oceny zasadności wniosku o unieważnienie.

106. Czyniąc to zaś, Sąd pominął, po pierwsze, kompetencje przypisane EUIPO w ramach badania wniosku o unieważnienie, określone w art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, a po drugie, określone w art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) i (vi) rozporządzenia wykonawczego obowiązki, jakie spoczywają na wnoszącym o unieważnienie, gdy zamierza on dowieść istnienia wcześniejszego wzoru, który jest identyczny lub wywiera podobne całościowe wrażenie.

107. EUIPO podnosi, że zgodnie z tym ostatnim przepisem, lecz również z zasadami sformułowanymi przez Trybunał w pkt 25 wyroku z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions [23], wnoszący o unieważnienie obowiązany jest dokładnie wskazać, które spośród przedstawionych przez niego dowodów stanowią wcześniejsze wzory, istotne dla wytoczonego postępowania w sprawie unieważnienia. Zatem zastępowanie wnoszącego o unieważnienie w ramach postępowania dowodowego nie jest zadaniem EUIPO.

108. Po pierwsze, EUIPO nie może wydać swojej decyzji w oparciu o dowód, którego żadna ze stron nie przedstawiła, lub w oparciu o wcześniejszy wzór, na który wnoszący o unieważnienie w sposób jednoznaczny się nie powołał, tak jak w tym przypadku.

109. Po drugie, EUIPO nie ma obowiązku badać, który z wcześniejszych wzorów, spośród wszystkich tych ukazanych w dokumentacji przedstawionej przez wnoszącego o unieważnienie, mógłby być istotny, ponieważ taka postawa prowadziłaby do uprzywilejowania jednej strony kosztem drugiej oraz do naruszenia prawa do obrony.

110. Po trzecie, nawet gdyby kopia wzoru identycznego ze spornym wzorem znajdowała się w dokumentach przedstawionych przez wnoszącego o unieważnienie, EUIPO nie mógłby wydać decyzji ex officio w oparciu o to pierwszeństwo, w sytuacji gdy wnoszący o unieważnienie oparł swoją argumentację na innych wzorach.

23 C-345/13, EU:C:2014:2013.

111. W niniejszej sprawie ani z wniosku o unieważnienie, ani z uwag przedstawionych przez Group Nivelles zarówno przed Wydziałem Unieważnień, jak i przed Trzecią Izbą Odwoławczą EUIPO nie wynika, by przedsiębiorstwo to wyraźnie zidentyfikowało i wskazało, w rozumieniu art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia wykonawczego, całość urządzenia do odprowadzania cieczy jako wcześniejszy wzór powołany na poparcie jego wniosku o unieważnienie. Z tego względu Wydział Unieważnień ograniczył analizę porównawczą spornego wzoru i wcześniejszego wzoru wyłącznie do przykrycia, nie biorąc pod uwagę innych cech, które Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO uznała następnie za istotne dla tego porównania, takich jak kształt koryta i istnienie szczelin bocznych.

112. EUIPO wskazuje, że Group Nivelles dopiero na etapie skargi do Sądu, a więc zbyt późno, odniosła się do całości urządzenia do odprowadzania cieczy. W konsekwencji Sąd powinien był uznać, że w ten sposób skarżąca zmienia przedmiot sporu przed Izbą Odwoławczą EUIPO w rozumieniu art. 135 § 4 regulaminu postępowania przed Sądem.

113. W odpowiedzi na odwołanie ESS popiera argumenty EUIPO.

114. Group Nivelles twierdzi natomiast, że EUIPO dokonuje nieprawidłowej oceny istotnych okoliczności, i proponuje, aby Trybunał oddalił ten zarzut jako bezzasadny.

b) W przedmiocie zarzutu drugiego

115. EUIPO podnosi dwa zarzuty szczegółowe na poparcie zarzutu drugiego.

116. W pierwszym zarzucie szczegółowym EUIPO podnosi, że rozumowanie przyjęte przez Sąd w pkt 77 i 78 zaskarżonego wyroku jest sprzeczne z art. 5 rozporządzenia nr 6/2002 w zakresie, w jakim nakłada na EUIPO obowiązek łączenia różnych części składowych wzoru odrębnie udostępnionych, tak jak w przypadku przykrycia i koryta, które zostały opublikowane na różnych stronach tego samego katalogu.

117. EUIPO odnosi się po raz kolejny do wyroku z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions [24], w którym jego zdaniem Trybunał potwierdza w odniesieniu do art. 6 rozporządzenia nr 6/2002, odnoszącego się do badania indywidualnego charakteru wzoru, że wzór nie może zostać porównany ze „zbi[orem] specyficznych elementów lub części wcześniejszych wzorów, lecz [należy go porównać ze] zindywidualizowan[ymi] i określon[ymi] wcześniejsz[ymi] wzor[ami]". Taka ocena powinna zostać zastosowana analogicznie do badania nowości wzoru w rozumieniu art. 5 tego rozporządzenia.

118. Okoliczność, że odrębnie udostępnione części składowe wzoru są przeznaczone do używania jako całość, nie zmienia zdaniem EUIPO tego wniosku. Połączenie różnych części składowych umożliwiłoby uzyskanie postaci wzoru, lecz byłaby ona hipotetyczna, a w każdym razie oparta na istotnych przybliżeniach. Zarówno zaś zasada pewności prawa, której ma prawo oczekiwać właściciel spornego wzoru, jak i pojęcie „identyczności" dwóch wzorów w rozumieniu art. 5 rozporządzenia nr 6/2002 sprzeciwiają się badaniu porównawczemu opartemu na hipotezach lub przybliżeniach.

119. W drugim zarzucie szczegółowym EUIPO podnosi, że analiza Sądu opiera się ponadto na przeinaczeniu okoliczności faktycznych.

120. Porównanie rysunków, na które powołuje się Sąd, a mianowicie rysunków przykrycia i koryta udostępnionych w katalogach Blücher, które przedstawiła Group Nivelles, z rysunkiem systemu odprowadzania cieczy przedstawionego w tych katalogach, który przedstawiła ESS, nie umożliwia bowiem zidentyfikowania kształtu i cech wcześniejszego wzoru.

24 C-345/13, EU:C:2014:2013, pkt 26.

121. ESS uważa, że ten zarzut drugi należy uznać za zasadny.

122. Group Nivelles stoi natomiast na stanowisku, że zarzut drugi należy oddalić jako bezzasadny, w szczególności z uwagi na to, że EUIPO błędnie odczytuje i interpretuje wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions [25] oraz dokonuje nieprawidłowej oceny stanu faktycznego

2. Analiza

123. Ze względów, które obecnie wyjaśnię, uważam, że Sąd rzeczywiście naruszył prawo w pkt 77–79 zaskarżonego wyroku.

124. Sąd nie może bowiem według mnie wymagać od instancji EUIPO, aby na potrzeby dokonywanej przez nie oceny rekonstruowały wcześniejszy wzór na podstawie różnych wydruków z katalogów załączonych do wniosku o unieważnienie, gdyż taki obowiązek jest, moim zdaniem, niezgodny z brzmieniem i zakresem art. 3 rozporządzenia nr 6/2002, a więc nie może ani wpisywać się w ramy oceny nowości wzoru w rozumieniu art. 5 tego rozporządzenia, ani jako taki należeć do kompetencji przypisanych instancjom EUIPO na podstawie art. 63 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

125. Zgodnie z art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 badanie prowadzone przez instancje EUIPO w ramach wniosku o unieważnienie ogranicza się do okoliczności faktycznych, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony.

126. W myśl tego przepisu EUIPO nie bierze pod uwagę wcześniejszych wzorów innych niż te wyraźnie wskazane przez wnoszącego o unieważnienie [26]. Tak więc EUIPO stoi na stanowisku, że nie jest zobowiązany do ustalania drogą przypuszczeń i dedukcji, które wcześniejsze wzory z tych przedstawionych w dokumentacji dowodowej wnioskodawcy, mogą być istotne, jeżeli wnioskodawca nie doprecyzował tej kwestii [27].

127. Należy pamiętać, że w ramach postępowania dotyczącego wniosku o unieważnienie, zgodnie z art. 52 ust. 2 rozporządzenia nr 6/2002 [28] oraz z art. 28 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego, w pierwszej kolejności to na stronie, która sprzeciwia się rejestracji wzoru, spoczywa obowiązek udowodnienia istnienia i publicznego udostępnienia wcześniejszego wzoru, identycznego lub wywierającego podobne całościowe wrażenie.

128. W ramach postępowania dotyczącego unieważnienia właściciel wcześniejszego wzoru powinien więc wykazać, po pierwsze, że wzór ten jest identyczny ze spornym wzorem lub wywiera podobne całościowe wrażenie jak sporny wzór, a po drugie, że ów wcześniejszy wzór został udostępniony publicznie.

25 C-345/15, EU:C:2014;2013. Zobacz w szczególności wyrok z dnia 19 kwietnia 2012 r., Artegodan/Komisja (C-221/10 P, EU:C:2012:216, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 Zobacz *Wytyczne dotyczące rozpatrywania spraw związanych z zarejestrowanymi wzorami wspólnotowymi – Rozpatrywanie wniosków o unieważnienie wzoru*, dokument EUIPO *z dnia 23 marca 2016 r.*, pkt 5.5.1.6, s. 34, akapit piąty, dostępne na stronie internetowej EUIPO pod następującym adresem: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/law_and_practice/designs_practice_manual/WP/examination_of_design_invalidity_applications_pl.pdf, zwane dalej „wytycznymi EUIPO".

27 I tak w decyzji z dnia 4 października 2006 r. dotyczącej wniosku o unieważnienie wzoru wspólnotowego zarejestrowanego pod numerem 000320809-0001, przedstawiającego grzejnik, Wydział Unieważnień odmówił uwzględnienia różnorakich wzorów grzejników przedstawionych w katalogu, ponieważ wnoszący o unieważnienie nie sprecyzował, który spośród przedstawionych wzorów powinien być uznany za wzór wcześniejszy (pkt 10).

28 Zgodnie z tym przepisem wniosek trzeba uzasadnić.

129. Dopuszczalne są wszelkie środki dowodowe i są one pozostawione do uznania wnioskodawcy [29].

130. Artykuł 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) i (vi) rozporządzenia wykonawczego wymaga jedynie, aby wniosek o unieważnienie, jeżeli jego podstawą jest brak nowości spornego wzoru, zawierał wskazanie i przedstawienie wcześniejszego wzoru, dokumenty dowodzące wcześniejszego udostępnienia tego wzoru i wreszcie wskazanie stanu faktycznego, dowodów i argumentów, przedstawionych na poparcie wniosku.

131. Formularz służący do sporządzenia wniosku o unieważnienie zawiera w tym celu specjalną rubrykę [30].

132. W myśl art. 30 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego elementy te są wymagane pod rygorem niedopuszczalności wniosku, jednakże instancje EUIPO mają możliwość wcześniejszego wezwania wnioskodawcy do usunięcia stwierdzonych braków.

133. Rozporządzenie wykonawcze i wytyczne EUIPO [31] nie dostarczają żadnej innej wskazówki jeżeli chodzi o dowody, jakie powinien przedstawić wnoszący o unieważnienie, aby wykazać udostępnienie wcześniejszego wzoru, który jest identyczny ze spornym wzorem lub wywiera podobne całościowe wrażenie [32].

134. W niniejszej sprawie bezsporne jest, że wnoszący o unieważnienie nie zidentyfikował ani nie przedstawił należycie w całości wcześniejszego wzoru, czy to we wniosku o unieważnienie, czy w toku postępowania przed instancjami EUIPO. Przedstawił on bowiem tylko część wzoru, która w jego ocenie jest widoczna w trakcie normalnego używania, to znaczy przykrycie.

135. Czy w takiej sytuacji Sąd może wymagać, aby Izba Odwoławcza EUIPO konwalidowała tę nieprawidłowość, rekonstruując na potrzeby swojej oceny wcześniejszy wzór na podstawie różnych wydruków z katalogów Blücher załączonych do wniosku o unieważnienie „i to mimo tego, że [w przedłożonych materiałach] nie przedstawiono żadnego rysunku kombinacji” [33]?

136. Na to pytanie udzielam odpowiedzi przeczącej.

137. Po pierwsze, obowiązek taki jest niezgodny z treścią i zakresem art. 3 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia wykonawczego.

138. Zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 6/2002 wzór jest zdefiniowany jako „*postać* całego lub części produktu, wynikając[a] w szczególności z cech *linii*, *konturów*, *kolorystyki*, *kształtu*, *tekstury* i/lub *materiałów* samego produktu i/lub jego *ornamentacji*” [34].

29 Zobacz w tym względzie wyrok z dnia 9 marca 2012 r., Coverpla/OHIM – Heinz-Glas (Flakon) (T-450/08, niepublikowany, EU:T:2012:117, pkt 21–25). Sąd potwierdził to podejście w nowszych wyrokach, mianowicie: z dnia 7 listopada 2013 r., Budziewska/OHIM – Puma (Zwierzę z rodziny kotowatych w fazie wyskoku) (T-666/11, niepublikowany, EU:T:2013:584, pkt 24); z dnia 15 października 2015 r., Promarc Technics/OHIM – PIS (Część drzwi) (T-251/14, niepublikowany, EU:T:2015:780, pkt 31); z dnia 14 lipca 2016 r., Thun 1794/EUIPO – Adekor (Symbole graficzne pełniące funkcję dekoracyjną) (T-420/15, niepublikowany, EU:T:2016:410, pkt 26, 27). Wytyczne EUIPO powołują się na to orzecznictwo w pkt 5.5.1.6, s. 34, akapit drugi.

30 Zobacz formularz zatytułowany „Wniosek o unieważnienie rejestracji wzoru wspólnotowego”, dostępny na stronie internetowej EUIPO pod następującym adresem: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/forms_filings/all_downloadable_forms/invalidity_rcd_pl.pdf, jak również objaśnienia do tego formularza, w szczególności pkt 2.6 i 3, s. 4 i 5.

31 Zobacz wytyczne EUIPO, pkt 3.9.2, s. 12, akapity pierwszy i drugi.

32 Sąd doszedł do identycznego wniosku w odniesieniu do prawa znaków towarowych w wyroku z dnia 20 kwietnia 2005 r., Atomic Austria/OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ) (T-318/03, EU:T:2005:136, pkt 39), jeżeli chodzi o wykładnię art. 76 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) oraz wykładnię zasady 16 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. 1995 L 303, s. 1), których treść normatywna w istocie odpowiada treści art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 oraz art. 28 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego.

33 Punkt 79 zaskarżonego wyroku.

34 Podkreślenie moje.

139. Przepis ten wyraża więc zasadę, zgodnie z którą prawo do wzoru jest w istocie prawem własności odnoszącym się do *postaci* produktu, które to prawo należy odróżnić od prawa z patentu, będącego prawem własności odnoszącym się do wynalazku.

140. Należy pamiętać, że wzór ma funkcję estetyczną, że jego celem jest zdobienie przedmiotu, w którym jest on wykorzystany, nadanie mu odróżniającego i rozpoznawalnego wyglądu, postaci, która odróżnia go poprzez jego linie, kontury, formę lub też charakterystyczną dla niego grafikę [35].

141. Wskazówki zawarte w art. 3 rozporządzenia nr 6/2002 odsyłają więc do elementów dostrzegalnych dla oka [36].

142. Żądając w art. 28 ust. 1 lit. b) ppkt (v) rozporządzenia wykonawczego „wskazania i przedstawienia wcześniejszych wzorów", prawodawca wymaga, aby wnoszący o unieważnienie przedstawił konkretny wzór, zindywidualizowany, określony i zidentyfikowany, aby powtórzyć sformułowania użyte w pkt 25 wyroku z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions [37]. W wyroku tym, dotyczącym wykładni art. 6 rozporządzenia nr 6/2002, Trybunał uznał bowiem, że porównanie, które jest wymagane dla oceny indywidualnego charakteru wzoru, nie może odnosić się do „zbi[oru] specyficznych elementów lub części wcześniejszych wzorów, lecz [do] zindywidualizowan[ych] i określon[ych] wcześniejsz[ych] wzor[ów]" [38].

143. Wymogi te mają podstawowe znaczenie dla oceny zasadności wniosku o unieważnienie.

144. Przedstawienie stanu sztuki wzorniczej powinno bowiem umożliwić określenie zakresu wcześniejszego prawa, na które powołuje się dana strona, oraz tym samym zakresu praw, na które może się zasadnie powoływać właściciel spornego wzoru.

145. Zakres tych praw określany jest przez odniesienie do wzoru odtworzonego we wniosku o unieważnienie, a nie w odniesieniu do załączonego do wniosku opisu lub legendy, która jest fakultatywna i pozbawiona znaczenia prawnego, w odróżnieniu od zastrzeżeń patentowych. Ochrona udzielona wzorowi dotyczy wzoru odtworzonego, zatem to, co zostało zapisane w legendzie, jest tylko dodatkową wskazówką [39]. Samo odtworzenie wcześniejszego wzoru powinno zatem wystarczyć.

146. Poza tym odtworzenie to powinno umożliwić stronie przeciwnej dokładne określenie cech zdobniczych lub estetycznych wcześniejszego wzoru, które strona ta jakoby naśladuje, a w konsekwencji umożliwić jej obronę oryginalności jej wzoru co do istoty.

147. Wreszcie odtworzenie to powinno umożliwić instancjom EUIPO dokładną i pewną identyfikację wcześniejszego wzoru w celu przeprowadzenia zgodnie z art. 5–7 rozporządzenia nr 6/2002 oceny nowości i indywidualnego charakteru spornego wzoru oraz porównania rozpatrywanych wzorów, którego wymaga ta ocena. Aby zbadać, czy sporny wzór jest rzeczywiście pozbawiony nowości lub indywidualnego charakteru, należy niewątpliwie mieć do dyspozycji konkretny i określony wcześniejszy wzór.

148. Aby osiągnąć te cele, istotne jest więc, aby mieć do dyspozycji rysunek wcześniejszego wzoru, gdyż wynika to z samej natury przedmiotu, którego ochrona jest celem rozporządzenia nr 6/2002, oraz z przyczyny, dla której temu przedmiotowi została przyznana ochrona.

35 Zobacz F. Greffe, P. Greffe, *Traité des dessins et modèles*, éd. 9, Paris, LexisNexis 2014, pkt 87, 88, s. 40.

36 Zobacz J. Raynard, E. Py, P. Tréfigny, *Droit de la propriété industrielle*, éd. 5, Paris, LexisNexis 2016, pkt 525, s. 304.

37 C-345/13, EU:C:2014:2013. W punkcie tym Trybunał orzekł, że „oceny indywidualnego charakteru wzoru [w rozumieniu art. 6 rozporządzenia nr 6/2002] należy dokonywać w stosunku do jednego lub więcej niż jednego konkretnego, zindywidualizowanego, określonego i zidentyfikowanego wzoru spośród wszystkich wzorów wcześniej udostępnionych publicznie".

38 Wyrok z dnia 19 czerwca 2014 r., Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013, pkt 26).

39 Zobacz J. Passa, *Droit de la propriété industrielle*, *Tome 1: Marques et autres signes distinctifs, dessins et modèles*, Paris, Librairie Générale de Droit et de Jurisprudence 2006 r., pkt 752, s. 710.

149. Rysunek ten powinien pozwolić na uchwycenie postaci produktu, w którym wzór jest zawarty, jako określonej całości, rozpoznawalnej dzięki swoim liniom, konturom, kolorystyce, kształtowi, teksturze czy też ornamentacji lub materiałom, jak to zostało określone w art. 3 tego rozporządzenia.

150. Prawo z rejestracji wzoru nie służy więc ochronie idei lub wzoru, który byłby bliski realizacji lub który powstałby w wyniku rekonstrukcji, ponieważ w takich przypadkach nie ma możliwości uchwycenia postaci produktu jako określonej i rozpoznawalnej całości, która jest właściwa dla tego produktu. Zresztą to jest właśnie przyczyna, dla której zgodnie z art. 4 rzeczonego rozporządzenia tylko widoczne cechy wzorów mogą korzystać z ochrony.

151. Wyklucza to w konsekwencji wszelkie próby rekonstrukcji wcześniejszego wzoru, tym bardziej gdy w przedstawionych dokumentach nie figuruje żaden rysunek takiej kombinacji.

152. Tego rodzaju rekonstrukcja będzie bowiem zawierała niedoskonałości, ponieważ siłą rzeczy będzie ona zakładała dokonywanie przybliżeń, sprzecznych nie tylko z brzmieniem art. 3 rozporządzenia nr 6/2002, lecz także z wymogami związanymi z oceną w rozumieniu art. 5 tego rozporządzenia nowości wzoru.

153. Na przykład w niniejszych sprawach z pkt 64 i 65 zaskarżonego wyroku, które nie są kwestionowane przez strony, wynika, że ilustracje przedstawione przez skarżącą w załączniku do wniosku o unieważnienie przedstawiały różne rodzaje przykryć o różnych kształtach i rozmiarach, które można łączyć z korytami i syfonami, aby zmontować kompletne urządzenie do odprowadzania cieczy.

154. Jak więc przeprowadzić porównanie wzorów wymagane w ramach badania zasadności wniosku o unieważnienie, jeśli postać produktu, a w szczególności cechy jego linii, konturów, kolorystyki i kształtu nie są wyraźnie rozpoznawalne i możliwe do zidentyfikowania?

155. Rekonstrukcja, na którą zdaniem Sądu powinien był przystać EUIPO, może według mnie skutkować uzyskaniem wzorów wykazujących wcale niemałe różnice.

156. Taka rekonstrukcja nie pozwoliłaby więc zapewnić odpowiedniego badania zasadności wniosku o unieważnienie, ponieważ nie dawałaby możliwości uchwycenia postaci produktu w rozumieniu art. 3 rozporządzenia nr 6/2002, a przez to należytego przeprowadzenia porównania badanych wzorów, wymaganego przez art. 5 tego rozporządzenia.

157. Jeżeli Sąd, w wyroku z dnia 9 marca 2012 r., Coverpla/OHIM – Heinz-Glas (Wazon)[40], orzekł, że publicznego udostępnienia wcześniejszego wzoru nie można wykazać w drodze uprawdopodobnień lub domniemań, ale należy oprzeć się na konkretnych i obiektywnych dowodach, które świadczą o rzeczywistym udostępnieniu wcześniejszego wzoru na rynku[41], to zasada ta powinna tym bardziej stosować się do odtworzenia tego wzoru.

40 T-450/08, niepublikowany, EU:T:2012:117, zob. pkt 21–25.

41 Zobacz pkt 24 tego wyroku, jak również pkt 5.5.1.6, s. 34, akapit trzeci wytycznych EUIPO. Zobacz w drodze analogii wyrok z dnia 7 czerwca 2005 r., Lidl Stiftung/OHIM – REWE-Zentral (Salvita) (T-303/03, EU:T:2005:200, pkt 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

158. Wytyczne EUIPO precyzują w tym względzie, że jeżeli przedstawienie wcześniejszego wzoru załączone do wniosku o unieważnienie nie stanowi jego adekwatnej reprezentacji, tym samym uniemożliwiając wszelkie porównania z zakwestionowanym wzorem, to nie stanowi to ujawnienia na potrzeby art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002 [42].

159. Zasada wywiedziona przez Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku wzoruje się w większym stopniu na prawie patentowym i wynalazczym niż na prawie wzorów przemysłowych [43], ponieważ podejście Sądu zmierza do przyznania wyłączności w odniesieniu do danego rodzaju systemu odprowadzania cieczy, który może występować pod różnymi postaciami.

160. Stanowi to naruszenie brzmienia i zakresu art. 3 rozporządzenia nr 6/2002.

161. W konsekwencji określony przez Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku obowiązek, który opiera się na względach przedstawionych przez ten Sąd w pkt 77 i 78 tego wyroku, nie może wpisywać się w ramy badania, jakie powinny prowadzić instancje EUIPO na podstawie art. 5 i art. 63 ust. 1 omawianego rozporządzenia.

162. Nie oznacza to jednak, że instancje EUIPO są skazane na bierność w sytuacjach takich jak rozpatrywana w niniejszej sprawie, gdy wnoszący o unieważnienie przedstawił wyłącznie część wzoru, która w jego ocenie jest widoczna w trakcie normalnego używania.

163. Artykuł 65 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002, który dotyczy postępowania dowodowego „*w postępowaniu przed* [*EUIPO*]” [44], zawiera bowiem niewyczerpujące wyliczenie środków dowodowych [45].

164. Pomimo ograniczeń wskazanych w art. 63 ust. 1 tego rozporządzenia instancje EUIPO mogą zatem w postępowaniu dotyczącym wniosku o unieważnienie prowadzić postępowanie dowodowe, a więc przesłuchiwać strony lub świadków, żądać udzielenia informacji lub przedstawienia dokumentów i środków dowodowych czy też zwrócić się o opinię biegłego.

165. W niniejszych sprawach z pkt 68 zaskarżonego wyroku, niekwestionowanego przez strony, wynika, że ESS w załączniku do uwag złożonych w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień przekazała odtworzenie wzoru przedstawiające całość urządzenia do odprowadzania cieczy oferowanego przez przedsiębiorstwo Blücher. Dokument ten miał wykazać przemysłowe zastosowanie tego urządzenia do odprowadzania cieczy.

166. Instancje EUIPO dysponowały więc odtworzeniem całego urządzenia do odprowadzania cieczy oferowanego przez wspomniane przedsiębiorstwo.

42 Zobacz wytyczne EUIPO pkt 5.5.1.6, s. 34 akapit szósty. W tej kwestii warto odwołać się do decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 marca 2008 r. w sprawie R 586/2007-3, „Barbecues”, a w szczególności do poniższych punktów:

„23. Drugi zarzut dotyczy jakości zdjęcia rusztu Cinders przedstawionego (w identyczny sposób) w dwóch czasopismach i broszurze promocyjnej Cinders Barbecues […].

24. Zdjęcie to przedstawia ruszt, którego płyta jest w całości pokryta mięsem, jednak Wydział Unieważnień był w stanie dostrzec »cztery oddzielne pola rusztu«. Zdjęcie stało się rozmazane wskutek nadmiernego powiększenia, *tak że dokładna konfiguracja rusztu nie jest dobrze widoczna*, jednak Wydział Unieważnień zauważył »skrajne płyty o charakterystycznym kształcie« (bez dalszych wyjaśnień). *Izba nie jest przekonana, by zdjęcie to – będące jednym istotnym środkiem dowodowym dotyczącym ujawnienia – wspierało te ustalenia, a tym bardziej umożliwiało wiarygodne porównanie ze spornym wzorem dla celów oceny ogólnego wrażenia wywieranego na poinformowanym użytkowniku.*

[…]26. Wynika z tego, że zdjęcie to, które nie przedstawia odpowiednio wcześniejszego wzoru, tym samym uniemożliwiając jakiekolwiek porównanie ze spornym wzorem, nie stanowi ujawnienia dla celów art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002” (podkreślenie moje).

43 Opis załączany do wniosku o udzielenie patentu zawiera w szczególności ujawnienie wynalazku zgodne z zastrzeżeniami patentowymi, opis ewentualnych rysunków, szczegółowy opis co najmniej jednego sposobu wykonania wynalazku wraz z przykładami, wskazanie sposobu, w jaki wynalazek nadaje się do przemysłowego zastosowania.

44 Podkreślenie moje.

45 Podobnie jak w prawie znaków towarowych art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94.

167. W ramach prowadzonego przez siebie postępowania dowodowego i mając na uwadze okoliczność, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO:

– doszła do wniosku, iż Wydział Unieważnień niesłusznie porównał samo przykrycie będące częścią składową spornego wzoru z samym przykryciem przedstawionym przez skarżącą oraz

– w konsekwencji przyjęła na potrzeby tego porównania, że sporny wzór składa się z przykrycia, lecz również z rowków bocznych oraz z powierzchni zewnętrznych odwodnienia prysznicowego,

mogła ona – jak słusznie zauważył Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku – z łatwością zrozumieć na podstawie wydruków z katalogów Blücher przedstawionych przez Group Nivelles, że przedstawione przez nią przykrycie jest przeznaczone do połączenia z korytami i syfonami w ten sam sposób co przykrycie odtworzone w spornym wzorze.

168. Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO mogła więc:

– bądź to zażądać od Group Nivelles przedstawienia dodatkowych odtworzeń wcześniejszego wzoru wkomponowanego w całe urządzenie do odprowadzania cieczy (Group Nivelles proponowała zresztą Trzeciej Izbie Odwoławczej EUIPO, że gdyby Izba miała przeprowadzić rozprawę, dostarczy ona próbki produktów przedstawionych w załącznikach inne niż te przedstawione do tej pory. Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO uznała w tym względzie, że ustna część postępowania jest zbyteczna, orzekając, iż dysponuje wszystkimi elementami niezbędnymi do podjęcia decyzji [46]);

– bądź to powołać się na dostarczone przez ESS odtworzenie wzoru przedstawiające całość urządzenia do odprowadzania cieczy oferowanego przez przedsiębiorstwo Blücher i w takim wypadku ponownie otworzyć postępowanie, tak aby zapewnić stronom postępowania o unieważnienie prawo do obrony oraz rzetelność postępowania.

169. Nie uważam, aby te inicjatywy wykraczały poza kompetencje przypisane EUIPO w art. 63 ust. 1 rozporządzenia nr 6/2002.

170. Przeciwnie, w ramach omawianego postępowania Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO nie zawahała się skorzystać z uprawnień decyzyjnych przyznanych jej w art. 63 ust. 2 tego rozporządzenia, badając wszystkie okoliczności faktyczne, dowody i dodatkowe argumenty przedstawione przez strony, nawet te zgłoszone z opóźnieniem, w celu uzupełnienia okoliczności faktycznych i dowodów już przedstawionych przez nie w trakcie postępowania o unieważnienie [47].

171. Poza tym środki te wpisują się w zupełności w ramy środków dowodowych określonych w art. 65 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia.

172. Należy w tym względzie zauważyć, że orzecznictwo interpretuje zasady dotyczące kompetencji EUIPO w sposób niezwykle dynamiczny. Chodzi mi w szczególności o przyjętą przez Sąd wykładnię art. 74 i 76 rozporządzenia nr 40/94. Te dwa przepisy, regulujące kompetencje EUIPO w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu wobec rejestracji unijnego znaku towarowego, mają brzmienie identyczne z przepisami regulującymi kompetencje EUIPO w ramach postępowania o unieważnienie prawa do wzoru wspólnotowego.

46 Punkt 18–24 spornej decyzji.

47 Zobacz pkt 20–24 spornej decyzji.

173. W wyroku z dnia 20 kwietnia 2005 r., Atomic Austria/OHIM – Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ)[48], dotyczącym postępowania w sprawie sprzeciwu wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego, Sąd orzekł, że EUIPO nie może uwolnić się od obowiązku dokonania kompleksowej oceny przedstawionych faktów i dowodów, powołując się na to, że to do strony wnoszącej sprzeciw należy przedstawienie mu z jej własnej inicjatywy szczegółowych informacji i dowodów na poparcie sprzeciwu[49]. Ograniczenie podstawy faktycznej badania przeprowadzanego przez EUIPO i zasada dyspozycyjności, zgodnie z którą w ramach postępowania inicjatywa i określenie jego przedmiotu należą do stron, nie wyłączały więc tego, aby EUIPO wziął pod uwagę, poza faktami wyraźnie przedstawionymi przez Group Nivelles, wszystkie wskazówki dostarczone przez strony.

174. Chociaż ubolewam nad tym, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO nie zastosowała środków dowodowych, które należało zastosować w celu uzyskania odtworzenia całego urządzenia do odprowadzania cieczy oferowanego przez przedsiębiorstwo Blücher, to jednak mając na względzie powyższe, wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 79 zaskarżonego wyroku, stwierdzam, że nie było jej obowiązkiem konwalidowanie tej nieprawidłowości poprzez rekonstruowanie na potrzeby jej oceny wcześniejszego wzoru na podstawie różnych wydruków z katalogów Blücher załączonych do wniosku o unieważnienie.

175. W świetle powyższych rozważań uważam, że Sąd w pkt 77–79 zaskarżonego wyroku naruszył prawo, wymagając od EUIPO, aby na potrzeby swojej oceny rekonstruował wcześniejszy wzór na podstawie różnych wydruków z katalogów Blücher załączonych do wniosku o unieważnienie, oraz relatywizując w ramach tej oceny znaczenie, jakie należy przypisać dysponowaniu rysunkiem wcześniejszego wzoru, który został przywołany.

176. Przy uwzględnieniu tego wniosku nie ma moim zdaniem potrzeby badania szczegółowego zarzutu dotyczącego przeinaczenia okoliczności faktycznych podniesionego przez EUIPO na poparcie jego drugiego zarzutu.

177. Jeśli jednak rozumowanie Sądu narusza prawo Unii, to nie sądzę, by stwierdzenie to mogło skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku w całości.

178. Sformułowany przez Sąd wniosek o zgodności z prawem spornej decyzji jest zasadnie oparty na innych podstawach, rozwiniętych zasadniczo i autonomicznie w pkt 60–70 zaskarżonego wyroku[50].

179. Są to podstawy, które nie zostały zresztą podważone przez strony, a na których opiera się sentencja zaskarżonego wyroku.

180. I tak Trybunał słusznie orzekł w pkt 60 i 61 tego wyroku, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO rzeczywiście popełniła błąd w ramach oceny nowości spornego wzoru, porównując wszystkie widoczne cechy tego wzoru z tylko jednym elementem wcześniejszego wzoru i nie wyciągając w rezultacie w spornej decyzji odpowiednich konsekwencji z błędu, którego popełnienie przez Wydział Sprzeciwów stwierdziła.

181. W tym względzie jest jak najbardziej słuszne – jak orzekł Sąd w pkt 62 wspomnianego wyroku – że „dokonanie oceny nowości spornego wzoru wymaga porównania między widocznymi po montażu cechami spornego wzoru a widocznymi po montażu cechami wcześniejszego wzoru, którego część stanowi wyżej wspomniane przykrycie”.

48 T-318/03, EU:T:2005:136.

49 Zobacz pkt 38 tego wyroku.

50 Zobacz analogicznie wyrok z dnia 10 lipca 2014 r., Nikolaou/Trybunał Obrachunkowy (C-220/13 P, EU:C:2014:2057, pkt 38).

182. Także słusznie Sąd orzekł w pkt 62 zaskarżonego wyroku, iż „rozpatrzenie dowodów przedstawionych przez strony przed [EUIPO] *mogło prowadzić wyłącznie do wniosku*, że przykrycie ukazane pośrodku ilustracji [załączonej do wniosku o unieważnienie] stanowi tylko część urządzenia do odprowadzania cieczy[51]. Przekonująca jest analiza, którą Sąd przeprowadził w pkt 63–69 tego wyroku w odniesieniu do dowodów przedstawionych przez strony instancjom EUIPO, i w całości podzielam jego pogląd, zgodnie z którym w świetle tych dowodów EUIPO mógł tylko stwierdzić, że wnoszący o unieważnienie przedstawił we wniosku o unieważnienie jedynie część badanego urządzenia do odprowadzania cieczy.

183. Same te podstawy pozwalają na podtrzymanie poczynionego przez Sąd wniosku, zgodnie z którym Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO rzeczywiście popełniła błąd w ocenie nowości spornego wzoru, uzasadniającego stwierdzenie nieważności spornej decyzji.

184. Jak jasno wynika z pkt 71 i 86 wspomnianego wyroku, podstawy te są niezależne od rozważań, które Sąd poczynił w pkt 72–85 zaskarżonego wyroku w odpowiedzi na argumenty EUIPO i ESS, a w szczególności od rozumowania przedstawionego przez Sąd w pkt 77–79 omawianego wyroku[52].

185. W tych okolicznościach, jakkolwiek badanie dwóch zarzutów podniesionych przez EUIPO ujawniło, że Sąd naruszył prawo, ustalenie to nie może moim zdaniem prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku.

B – W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 6 i 7 rozporządzenia nr 6/2002 w związku z art. 25 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia

186. Jak zapowiedziałem w pkt 88 niniejszej opinii, nie ma potrzeby badania zarzutu trzeciego, ponieważ zarzut ten jest skierowany przeciwko podstawom uzasadnienia, których uchylenie proponuję ze względu na wykrocznie przez Sąd poza granice kontroli sądowej.

187. W kontekście wszystkich tych rozważań przypominam, że z utrwalonego orzecznictwa wynika, iż jeśli w uzasadnieniu wyroku Sądu dopuszczono się naruszenia prawa Unii, lecz sentencja tego wyroku jest zasadna w świetle innych względów prawnych, odwołanie musi zostać oddalone[53].

188. Proponuję w rezultacie, by Trybunał oddalił odwołanie wniesione przez EUIPO i obciążył go kosztami na podstawie art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

IX – W przedmiocie odwołania wniesionego przez ESS w sprawie C-361/15 P

189. Na poparcie odwołania ESS podnosi dwa zarzuty.

190. Poprzez zarzut pierwszy ESS poddaje krytyce przeprowadzoną przez Sąd analizę dotyczącą istotności użytku, do jakiego przeznaczony jest produkt, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór, dla oceny nowości i indywidualnego charakteru spornego wzoru. Ten pierwszy zarzut składa się z trzech części, w ramach których ESS kwestionuje rozważania Sądu zawarte w pkt 115–123 i 133 zaskarżonego wyroku w świetle art. 5 i 6 oraz art. 7 ust. 1, a także art. 10 i 19 oraz art. 36 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002.

51 Podkreślenie moje.

52 Zobacz w tym względzie pkt 45 niniejszej opinii.

53 Zobacz w szczególności wyrok z dnia 19 kwietnia 2012 r., Artegodan/Komisja (C-221/10 P, EU:C:2012:216, pkt 94 i przytoczone tam orzecznictwo).

191. Zarzut drugi dotyczy natomiast naruszenia art. 61 tego rozporządzenia, ponieważ ESS uważa, że Sąd w pkt 137 zaskarżonego wyroku przekroczył granice sprawowanej przez siebie kontroli sądowej.

A – W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia przez Sąd art. 5 i 6 oraz art. 7 ust. 1, a także art. 10 i 19 oraz art. 36 ust. 6 rozporządzenia nr 6/2002

192. Zarzut pierwszy ma na celu podważenie dokonanej przez Sąd oceny, która według mnie wykracza poza granice sprawowanej przezeń kontroli zgodności z prawem.

193. Z przyczyn przedstawionych w pkt 64–82 niniejszej opinii nie ma zatem moim zdaniem potrzeby badania tego zarzutu.

B – W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego przekroczenia przez Sąd granic sprawowanej przezeń kontroli zgodności z prawem

1. Argumentacja stron

194. W drugim zarzucie ESS twierdzi, że Sąd przekroczył granice kontroli zgodności z prawem sprawowanej przezeń na podstawie art. 61 rozporządzenia nr 6/2002, orzekając w ostatnim zdaniu pkt 137 zaskarżonego wyroku, że „odmiennie niż wydaje się zakładać interwenient, [okoliczność, że przykrycia nadają się do użytku przemysłowego], nie oznacza […], że nie mogą one być używane także w innych miejscach, w szczególności w pomieszczeniu prysznica, w którym muszą one zwykle wytrzymywać mniejsze obciążenia”.

195. Zdaniem ESS Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO nie wypowiedziała się bowiem ani w przedmiocie klas obciążenia figurujących w katalogach Blücher (lub ich znaczenia), ani w przedmiocie istotności tych klas dla oceny nowości lub indywidualnego charakteru spornego wzoru. ESS dodaje, że ostatnie zdanie pkt 137 zaskarżonego wyroku nie było potrzebne, by dojść do wniosków w nim zawartych.

196. Group Nivelles i EUIPO uważają, że zarzut drugi należy uznać za bezzasadny z tego względu, że Sąd nie zastąpił swoją oceną oceny Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO.

2. Analiza

197. Proponuję, aby Trybunał z miejsca odrzucił ten zarzut jako nieistotny dla sprawy.

198. Na wstępie należy przypomnieć, że w pkt 138 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że Trzecia Izba Odwoławcza EUIPO błędnie zakwalifikowała przykrycie ukazane pośrodku ilustracji załączonej do wniosku o unieważnienie jako „odwodnienie prysznicowe”, ponieważ „żaden z dokumentów zawartych w aktach” nie wskazywał, że przykrycie to jest przeznaczone – wyłącznie lub zasadniczo – do używania jako element odwodnienia prysznicowego.

199. Jak jednoznacznie wynika ze sformułowań użytych w pkt 138 zaskarżonego wyroku, wniosek ten wynika z oceny dokumentów przekazanych instancjom EUIPO zawartej w pkt 135–137 zaskarżonego wyroku. Ostatnie zdanie pkt 137 tego wyroku wyróżnia się jednak, jak pokazuje użycie spójnika „jednakże”, ponieważ Sąd w żadnym razie nie bada treści katalogów Blücher, lecz dokonuje oceny, która jest zbyteczna.

200. Ocena ta w żadnym razie nie stanowi podstawy wniosku, do jakiego dochodzi Sąd w pkt 138 zaskarżonego wyroku, o czym zresztą jednoznacznie świadczy wyrażenie „tym niemniej […]" użyte w tym punkcie i co przyznaje zresztą jednoznacznie ESS, podkreślając że ocena ta jest „zbędna"[54].

201. Zarzut drugi, dotyczący przekroczenia przez Sąd granic sprawowanej przezeń kontroli zgodności z prawem, należy zatem oddalić.

202. Mając na względzie powyższe rozważania, proponuję w konsekwencji, aby Trybunał oddalił odwołanie wniesione przez ESS i obciążył ją kosztami na podstawie art. 138 § 1 regulaminu postępowania.

X – Wnioski

203. W świetle powyższych rozważań proponuję, aby Trybunał orzekł w następujący sposób:

1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 maja 2015 r., Group Nivelles/OHIM – Easy Sanitary Solutions (Odpływ liniowy prysznica) (T-15/13, EU:T:2015:281) zostaje częściowo uchylony w zakresie, w jakim Sąd w pkt 112–133 tego wyroku ocenił, czy identyfikacja produktu, którego częścią składową jest wcześniejszy wzór przywołany na poparcie wniosku o unieważnienie prawa do wzoru, jest czynnikiem istotnym dla oceny nowości lub indywidualnego charakteru spornego wzoru, wykraczając tym samym poza granice kontroli zgodności z prawem decyzji izb odwoławczych Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) przewidzianej w art. 61 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych.

2) Odwołania zostają oddalone.

3) W sprawie C-361/15 P Easy Sanitary Solutions BV zostaje obciążona kosztami postępowania.

4) W sprawie C-405/15 P EUIPO zostaje obciążona kosztami postępowania, a Zjednoczone Królestwo, interwenient w tej sprawie, pokrywa własne koszty.

54 Zobacz pkt 57 odwołania.